

Nr 316.

Av herrar **Skoglund** i Umeå och **Jacobson**, om *anslag till åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland.*

Under 1940 avlämnade norrländska skogsproduktionsutredningen ett mycket omfattande förslag till åtgärder för befordrande av produktionen inom enskilda skogar i vissa delar av Norrland. På grundval av detta betänkande avlämnade regeringen förslag i ärendet till samma års riksdag enligt vilket 1 000 000 kronor skulle anvisas för ökad skogsproduktion i Norrland att disponeras på för ändamålet särskilt utarbetade grunder. Till följd av statsfinansiella och arbetsmarknadspolitiska svårigheter minskades anslaget i fråga för budgetåret 1941/42 till 500 000 kronor, efter vilken tid detsamma icke utgått. Under de båda efterföljande budgetåren har man följaktligen varit hänvisad att för verksamheten anlita tillgängliga reserver. Att ett sådant förhållande måste återverka på de avsedda arbetenas omfattning och därmed också på värdet av åtgärderna i fråga, lär väl av ingen kunna bestridas. Ännu starkare framträda dessa vådor, då man tar i betraktande, att icke heller den nu framlagda statsverkspropositionen upptager något anslag, utan förutsätter att verksamheten alltfört skall finansieras med tillgängliga reserver.

I det sammanhanget är det av intresse att något närmare ingå på det av de underordnade myndigheterna för ändamålet deklarerade medelsbehovet. Av skogsvårdsstyrelserna utförda beräkningar ge därvid vid handen, att medelsbehovet med 624 000 kronor överstiger den vid ingången av löpande budgetår disponibla behållningen av det för ifrågavarande ändamål upptagna anslaget. Från skogsstyrelsens sida har det emellertid anmärkts, att verksamheten näppeligen kan komma att bedrivas i den av skogsvårdsstyrelserna beräknade omfattningen, varför styrelsen nedräknat anslaget till 200 000 kronor. Längre har dock styrelsen icke ansett sig kunna gå, enär en ytterligare nedprutning måste medföra för verksamheten allvarliga vådor. Genom en alltför begränsad anslagstillgång försvåras eller omöjliggöres nämligen ett fortsättande av den på ifrågavarande område redan inledda verksamheten. Till ett sådant förhållande få statsmakterna icke medverka. För dessa bör det i stället vara angeläget, att det sedan tidigare understödda skogsproduktiva arbetet kan bedrivas i en omfattning som betingas av de rådande förhållandena. På detta område är det för övrigt nödvändigt att verksamheten sker med en viss kontinuitet, ty i annat fall riskerar man lätt att de skogsproduktiva ansträngningarna ge föga eller intet resultat. Ut i detta förhållande ligger också den främsta anledningen till det anslagsäskande, som gjorts av skogsstyrelsen. För att möjliggöra ett fortsättande av de redan inledda arbetena

erfordras det begärda anslaget på 200 000 kronor. Utan detta blir det icke möjligt.

Att för ändamålet utnyttja beredskapsstaten lär svårligen gå för sig. Åtskilliga för att inte säga de flesta av de arbeten, varom här är fråga, äro nämligen av icke-beredskapsnatur och böra sålunda komma till utförande oavsett läget på arbetsmarknaden. Detta är exempelvis fallet i fråga om anläggandet av kulturbeten, vilken verksamhet bidrager till en säkrare foderförsörjning i dessa landsändar och som under nuvarande förhållanden måste anses äga en viss betydelse. På liknande sätt förhåller det sig med den verksamhet, som avser upprättandet av skogsvårdsplaner och arbetsplaner för de åtgärder, vilka sedermera skola vidtagas. För vår del anse vi det nödvändigt att dessa arbeten komma till utförande redan nu, enär deras slutförande utgör en förutsättning för att man vid behov skall kunna igångsätta arbeten av rent arbetslöshetsbekämpande karaktär.

Anslaget för skogsproduktiva åtgärder har utgått och är även avsett att utgå till områden inom lappmarken, där behovet av dylika är synnerligen stort till följd av den överavverkning, som äger rum där sedan några år tillbaka. Hur omfattande avverkningen inom Västerbottens läns lappmark varit, framgår av den senaste riksskogstaxeringen, enligt vilken skogsbeståndet inom berörda länsdel nedgått med inte mindre än 15 % i jämförelse med år 1925. För länets kustland är motsvarande tal 11 %. Ett sådant förhållande måste givetvis komma att återverka på möjligheterna för träindustrin att för framtiden erhålla råvara i tillräcklig utsträckning. Inte minst ur den synpunkten är det därför angeläget att de skogsproduktiva åtgärderna inom lappmarksområdet bedrivs i största möjliga omfattning. Ytterligare motive-ring härför ligger i det förhållandet, att återväxten här sker synnerligen sakta, varigenom skogens omloppstid blir mycket lång. För att motverka även ett sådant förhållande är det följaktligen än mer nödvändigt att åtgärder för återväxten sättas in så tidigt som möjligt och i stor omfattning. Något sådant lär emellertid icke vara möjligt, därest man har att lita endast till de för ändamålet reserverade medlen. Från skogsstyrelsens sida har detta också understrukits i dess framställning om anslag även för budgetåret 1944/45. Under sådana förhållanden måste det anses som i högsta grad motiverat, att det av skogsstyrelsen äskade beloppet får utgå.

Med hänvisning till det anförda få vi därför hemställa,

att riksdagen ville för åtgärder för ökad skogsproduktion i Norrland anvisa ett reservationsanslag å 200 000 kronor.

Stockholm i januari 1944.

Gösta Skoglund.

Uddo R. Jacobson.